

Korn. Den høitærede Minister siger rigtignok, at Forstranden er ikke nogen Mands Eiendom, men hører det Offentlige til, og jeg maa dele den Mening, forsaavidt Fisseriet angaaer, men naar det er Fundamentet for min Eiendom, som den høitærede Minister meente, har jeg Ret til at faae den beskyttet, og naar den bliver undergraved ved, at man tager Sand og Gruus bort, troer jeg, at det er en temmelig nærgaaende Maade at behandle Ens Eiendom paa. Det er mig bekendt, at det ikke alene finder Sted ved Eiendomme ved Kjøbenhavn, men ogsaa, hvor jeg er nøie kjendt, ved Sorberne ved det vestlige Kiimfjoesbækken, som siden Aggercanalens Gjennembrud har i mange Maader antaget samme Charakter som Havet. Jeg maa saaledes i det Besentlige henholde mig til hvad den ærede 1ste Landsstingsmand for 7de Kreds (Simony) har udtalt, og anbefale Endringer i Loven, men kan paa ingen Maade være enig med den ærede sidste Taler i hans Duffe om at lade Udfastet falde. Jeg kan kun glæde mig over, at det er kommet frem, idet jeg haaber, at det vil faae saadanne Forbedringer, som det efter min Formening kan trænge til.

Indenrigsministeren: Paa Sagens nærværende Stadium skal jeg kun tilføie en enkelt Bemærkning. Den ærede næstsidste Taler var jo unægtelig enig med den ærede første Taler, for saa vidt som hans Udtalelser gik imod Loven; men idet han erklærede sig imod den fra et modsat Standpunkt, kan jeg ikke skjønne Andet, end at Meningen deraf skulde være, at den omhandlede Ret skulde af vedkommende Eier erhverves paa privatretlig Maade, nemlig ved Kjøb — og ved Kjøb af Sandgraverne kunde det umuligt være, thi det er en Corporation, hvis Berettigelse vanffelig vil kunne findes. Det maa altsaa være af det Offentlige, at Grunden skulde kjøbes, og saa kan jeg ikke see Andet, end at det Offentlige gennem den lovgivende Magt kan give den Beskyttelse, der findes retferdig og billig, uden Beberlag. At det Offentlige skulde sælge Eiendomsbesidderne Retten til at forhindre Sandgravning, er en

Udvei, jeg vilde ansee for mindre motiveret og mindre heldig.

Simony: Foranlediget ved den høitærede Ministers Udtalelse skal jeg kun tilføie nogle faa Ord til mine tidligere Bemærkninger. Den høitærede Minister har sagt, at han ikke vilde give sit Munde til et Lovudkast, der i Almindelighed bestemte, at indenfor en vis Grændse nærvæd Rytten maatte Steenfisseri og Sandgravning ikke finde Sted. Derfor vilde jeg heller ikke stemme, da ogsaa jeg vilde finde et saadant Lovudkast i høi Grad misligt. Det, jeg derimod har troet at kunne stemme for, er, at der paa hvert Sted, hvor vedkommende Eiendomsbesiddere ønskede det, fastsættes en Grændse, indenfor hvilken der ikke maa graves efter Sand, eller foretages Noget, hvorved hans Eiendom udsættes for Skade, naar det paa en eller anden Maade — dog ikke ved Landvæsenkommisjoner, men ved Skjon af erfarne Mænd — var bragt til Sandshylighed, at saadanne Følger vilde indtræde, naar saadanne Foretagender fandt Sted paa Forstranden paa hans Eiendom; og det troer jeg, at man gjerne, saaledes som jeg alt har udtalt, kunde overlade til Administrationen. Den høitærede Minister hittede, at der ikke, allerede nu, fannedes Retsmidler for Eierne til at forhindre saadan Skade. Ja, der er det Retsmiddel, hvortil Cancelliet, Rentekammeret og senere Indenrigsministeriet har henvist, nemlig Domstolene; men saaledes som i Motiverne udtalt, og som det ved en kort Overveelse af Sagen vil fremtræde, er en saadan Henvisning til Domstolene aldeles illusorisk. Ikke i eet Tilfælde af 100 vil der kunne tilveiebringes Beviis for, at den Gravning, der har fundet Sted paa Forstranden, netop har bevirket den Skade, Eiendommen har lidt. Det er klart, at Staden ikke indtræffer i det Dieblis, der graves, men maastee først Nar efter, og saa kan det være vanffeligt at paavise, at Staden er en Følge af Gravningen. Men naar kyndige Folk erklærede, at det var en Følge deraf, forekommer det mig, at derved kunde være tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis i saa Henseende.